

N°

13

SVARTJOBB

DESIGNERN HELENA HÖRSTEDT HAR PRECIS FÅTT ETT STIPENDIUM. KANSKE KAN DET GE MODESVERIGES HÅRDAST ARBETANDE OCH MEST INTRESSANTA MODESKAPARE EN LEDIG TIMME FRAMÅT VÅREN.

TEXT / AGNES AF GEIJERSTAM FOTO / FREDRIK SKOGKVIST

JULKLAPP 19: KRISTINA LUGN RIDDARUSET, SOM KAN FÅ ELSTÄND, LITE SOM TO BE LEGENDARISKA KONSTNÄRSFESTER, SAMTIDIGT SOM MAN AVSKAFFAR SKITEN (FÖRLÄT BJÖRN-LAFKLEEN).

SAMTLIGA PLAGG: HELENA HÖRSTEDT

UNDER STOCKHOLMS MODEVECKA I AUGUSTI i år fick Helena Hörstedt möjlighet att hålla en visning i källaren på Berns. Åskådarna tappade hakan (precis som när modebloggaren The Sartorialist plåtade stylisten Marina Kerekliou i ett Hörstedtplagg och läsarna gick upp i dubbelbrygga av hänförelse).

Det var drama, hantverk, fantasi, en kollektion som såg ut som något en gigantisk utomjordisk insekt skulle kunna spinna ihop. Eller bara kostymerna till den vackraste sci-fi-film man kan tänka sig. Allt var handsytt av Helena Hörstedt själv.

Men dygnet har bara ett visst antal timmar, och viljan att betala de 15 000 kronor som ett Hörstedtplagg kostar är begränsad även hos välbeställda svenska modekonsumenter. Alltså sitter ett perfektionistiskt kontrollfreak som Helena Hörstedt i en svår sits. Under hösten har det gått att titta på vissa delar ur hennes kollektion på butiken Aplace högst upp på PUB (nyligen fick Helena Hörstedt dessutom varuhusets modestipendium på 50 000 kronor). Men eftersom hon gör alla kläder själv och allt är beställningsjobb finns det en väldigt tydlig begränsning i antalet plagg som någonsin kommer tillverkas. Lösningen att lägga över ansvar på andra har hittills inte varit aktuell, så det har blivit till att jobba jämt för Helena Hörstedt. För tillfället syr hon på två beställningar, och nästa kollektion som ska vara klar i februari.

— Jag är egentligen mest intresserad av processen som en kollektion växer fram genom. Inget är klart från början och inspirationen är väldigt abstrakt. Det är mest stämningar och känslor.

— Sedan är jag inne på olika tekniker och former, kombinationer och svärter. Jag tycker mycket om svunnen elegans, klassiskt kringligt och timglasformen som man puffar upp och ner. Det kombinerar jag med annat som tilltalar mig — kläder kan vara konstruerade organiskt, lite som perfektionen i naturen.

Hur konstruerar du kläderna?

— Jag jobbar med delar som kan bli en höft eller en krage, eller egentligen vad som helst. Jag gör varianter, bygger ut. Det är som att jag skissar, för jag flyttar saker fram och tillbaka och fotar allt under tiden.

Skulle dina kläder sett likadana ut om nu hade varit för 15 år sedan, eller 15 år in i framtiden?

— Nu är ju nu för mig, och jag tror inte det skulle spela så stor roll om nu för mig var för 15 år sen. Det är inte baserat på det alls, tid och rum, utan mer mitt egna hemliga håll. Ett eget universum där jag styr och ställer.

— Att jag jobbar själv gör väl att jag inte blir så himla påverkad av det som är runt omkring mig. Och jag har svårt för den klassiska modesnurren, jag är alldeles för långsam. Kan inte förstå att det man gjorde förra gången ska kastas bort, att inte gamla kollektioner återanvänds.

Fungerar det att jobba så?

— Ja, men det är yttre faktorer som påverkar mig negativt, att jag inte har tillräckligt med tid. Och pengar, pengar är väl det största problemet. Så jag måste ta ställning till att kanske lägga något utanför min kontroll.

— Jag har kollat lite hur jag ska sälja saker, det är otroligt svårt i Sverige. Det finns ingen värdighet i det. Det blir bara »jättedyrt«. Det har stått så mycket i pressen om att mina kläder är så himla dyra och att jag är så himla fattig. Och jag känner mest »Håll käften, vad spelar det för roll? Vad gör jag? Kan ni inte skriva om det istället för en summa?«

Det är märkligt vad som lyfts fram som så otroligt dyrt...

— Ja. Min kille är snickare, och kolla vad folk lägger pengar på där. Man sliter ut nya kök för att det var fel luckor, eller ett felplacerat kylskåp, och lägger 100 000 på det. Och sedan, tre år senare, gör man om det. Samma sak med en tv. Man slänger ut sin gamla som fungerar utmärkt, för att den är ful och den nya ska vara på väggen och så himla platt. Sedan trycker man på »on«, och så är tv:n bara värd 1000 kronor. Det finns ingen som helst hållbarhet i det. Att alla ska få allt, om och om igen, och sedan kasta bort det.

/ A . a . G .

JULKLAPP 20: JANNE JOSEFSSON EN NY KHAKIVÄST MED MÅNGA FICKOR, OM NÅGON HITTAR ETT TREPACK, GE VARSIN TILL JAN GUILLLOU OCH LEIF GW PERSSON OCKSÅ.

WWW.HELENAHORSTEDT.COM / WWW.PUB.SE